

Saul és a gonosz szellem

Esettanulmány

2020.09.18.

Suhai György

Afrikai, Dél-amerikai vagy éppen Pápua új Guineán szolgáló misszionáriusok gyakran említik az ún. „kapunyitó” szellemeket/démonokat a beszámolóikban. Mik is ezek a démonok és hogyan működnek? Saul király életén keresztül sokat tanulhatunk ezzel a számunkra, nyugati emberek számára is fontos, de talán szokatlan témával kapcsolatban.

Sault Isten jelölte ki királlyá, a nép kérésének engedve (1 Sám 8:19-22). Isten megígéri neki, hogy vele lesz és győzelemre fogja segíteni őt Izráel ellenségeivel szemben. Királyi küldetése betöltéséhez Isten megajándékozza őt az ő Szentlelkével is, melynek következtében Saul „új emberré lett” (10:6, 9-10). Kezdetben, amíg Istenre figyelt és Isten Lelkének befolyása alatt állt (1 Sám 10:6), Isten győzelemre is segítette őt (14:47-48). Ám többszöri engedetlenségének köszönhetően Isten végül visszavette tőle a királyi megbízatást és az ehhez adott Szentlelkét is és helyette egy gonosz lelket bocsátott rá, hogy gyötörje őt (héb. „rémületet, félelmet okozzon neki”, 16:14).

Úgy tűnik, hogy a „**félelem lelke**” (2 Tim 1:7) volt ez a lélek, mely ma is elsőként jelenik meg, amikor démoni jelenléttel, támadással szembesülünk. Ez a sátán első számú fegyvere. Félelmet kelt, megrémít, hogy harcképtelenné tegyen bennünket. Több szintje van a félelemnek, a pillanatnyi lidércnyomástól, borzongástól kezdve egészen a bénító félelemig. Ha nem állunk erősen a hitben és nem utasítjuk vissza a félelem lelkét, könnyedén két vállra fog fektetni bennünket az ellenség, aki egy ordító oroslán (1 Pét 5:8-9).

Fontos leszögeznünk, hogy **Saul a kitartó, megátalkodott engedetlenségével, a próféta szó megvetésével „oltotta meg” a Szentlelket** (1 Thessz 5:19-20) **és szolgáltatta ki magát a gonosz lélek befolyásának**. Először nem várta meg Sámuel prófétát az áldozatbemutatással (13:8-14), majd pedig életben hagyta Agágot, a legyőzött amálekita királyt és megtartotta a zsákmány legjavát, pedig a próféta megparancsolta, hogy mindent és mindenkit el kell pusztítaniuk (1 Sám 15). Amikor Sámuel szembesíti engedetlenségével, Saul, bűnbánat helyett, mindkét alkalommal, kifogásokat keres, magyarázkodik, önmagát igazolja. Ekkor ezt mondja neki Sámuel:

„Olyan az engedetlenség, mint a varázslás, és az ellenszegülés, mint a romlottság és a bálványimádás. Mivel megvetted az ÚR beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király.” (1 Sám 15:23)

Mind a varázslás, mind pedig a bálványimádás olyan, Isten előtt utálatos (ún. okkult) bűnök, melyekhez nagyon komoly démoni befolyás kapcsolódik (5 Móz 18:10-12; 1 Kor 10:20). Személyesen két olyan démoni befolyásoltságtól szenvedő embert is ismerek, ahol mindkettő jelen van. Beszámolóik alapján elmondható, hogy ha valaki befolyást enged az egyiknek, akkor azzal együtt a másik is megjelenik az illető életében (vö. 2 Kir 23:24). S mivel ezekhez hasonló fajsúlyú bűn az engedetlenség is (az Isten világos szavával, parancsával, akaratával szembeni kitartó, makacs ellenszegülés, lázadás), teljesen érthető, hogy Saul ugyanolyan démoni befolyás alá kerül, mint azok,

akik a varázslás bűnét követik el vagy bálványimádóvá lesznek. Ez az első gonosz szellem, a félelem, rettentés szelleme, lesz a „kapunyitó” szellem Saul életében¹.

Ugyancsak fontos alapszabály, hogy a **kapunyító szellemek soha sincsenek egyedül**. Ahogy a nevükben is benne van, ők csak megnyitják a kaput a többi gonosz szellem előtt, akik sokszor még a kapunyító szellemnél is erősebbek és gonoszabbak. S ha nem sikerül elbánni rögtön a kezdeteknél a kapunyítóval (vagyis nem sikerül bezárnunk a kaput, az engedetlenség megvallása és megtagadása által), bizony nehéz dolgunk lesz később egy egész sereg démonnal (megkötözöttséggel) megküzdenünk, akik a nyitott kapun át beáramlanak a lelkünkbe, testünkbe, gondolatainkba és végül teljesen az uralmuk alá kerítenek, mely leuralás akár az öngyilkosságig is fajulhat. Pontosan ez a folyamat játszódik le Saulnál. Nézzük meg a folytatást.

Valójában a félelem, rettegés szelleme kezd el kiteljesedni a gonosz lélektől megszállt Saul életében. Góliát színre lépésénél Saulnak kellett volna kiállnia az Istent és Izráelt gúnyoló óriás ellen, bízva Isten hatalmában. Ehelyett azt látjuk, hogy *„amikor meghallotta Saul és egész Izráel a filiszteusnak ezt a beszédét, megrettentek, és igen féltek.”* (1 Sám 17:11, 24) Úgy látszik, a félelem lelke az egész népet megfertőzte. Saul tehát nem csak a saját lelkében nyitott kaput ennek a gonosz szellemnek, hanem, mint király, mint vezető, mint szövetséges fej, az egész népet megfertőzte ezzel a lélekkel/lelkülettel. Mint egykor Ádám, aki szintén ellene szegült Isten Szavának és ezzel nem csak az ő élete felett engedte át az uralmat a Sátánnak, hanem az egész emberiség felett. Vezetőként óriási felelősségünk van, hogy követjük-e Isten parancsait, hallgatunk-e az ő Szavára. Még Dávidot is megpróbálja megfertőzni Saul a benne levő félelemmel, hogy ő se merjen kiállni Góliáttal szemben: *„Nem mehetsz te e filiszteus ellen, hogy megvívj vele, mert te gyermek vagy, ő pedig harcedzett férfi, ifjúságától fogva.”* (17:33). Amire Dávid azzal felel, amivel Saulnak is felelnie kellett volna Góliát fenyegetésére: *„Az ÚR, aki megszabadított engem az oroszlán és a medve karmaiból, meg fog szabadítani engem e filiszteus kezéből is.”* (17:37) Saulnak is voltak nagyon komoly győzelmei, volt idő, amikor ő sem félt az ellenségtől, ő is tudott volna a múltbeli tapasztalataiból meríteni (14:47-48), de ezeket az élményeit felülírta a félelem és rettegés szelleme. Élete végén ezt olvassuk: *„Amikor azonban Saul meglátta a filiszteusok táborát, megijedt, és szíve igen megrettent.”* (28:5)

Eleinte, a „kapunyítást” követően Dávid, Szentlélektől ihletett (16:13) dicsőítése megnyugtatta Sault: *„amikor az Istentől küldött lélek Saulon volt, vette Dávid a hárfát és pengetni kezdte. Saul pedig megkönnyebbült, jobban lett, és a gonosz lélek eltávozott tőle.”* (16:23) Saul nagyon megkedvelte Dávidot, fegyverhordozójává, jobb kezévé, bizalmasává is tette őt (16:21-22). Ám a benne levő gonosz lélek elhatalmasodásával *„félni kezdett Saul Dávidtól, mert vele volt az ÚR, Saultól pedig eltávozott.”* (1 Sám 18:12). Mondhatnánk úgy is, hogy a Sault gyötrő és benne egyre erősödő gonosz lélek kezdett félni Dávidtól (Isten szolgájától) és a benne levő, egyre jobban kiteljesedő Szentlélektől, ahogy az a szabadító szolgálatok során is tapasztalható. A démoni lelkek félnek, rettegnek azoktól, akikben Szentlélek van, és akik erősen állnak a Jézusba és az ő hatalmába vetett hitükben. A démonok látják a szellemi valóságot és tisztában vannak az erőviszonyokkal. Más dolog, hogy ezt sokszor meglehetősen nagy mellénnyel próbálják tagadni.

“Félnek [a démonok] az igazaktól, vagyis azoktól, akik Istent imádják, és ha a [Jézus] Neve által kiűzetnek, elhagyják testüket.”² – írja egy 3. századi egyházatyja.

1 A félelem szelleméhez általában az elutasítottság (szelleme) társul. Ezek is párban működnek, ahogy Saulnál is látjuk, ld. lentebb. Mondhatjuk úgy is, hogy az elutasítottság félelemhez vezet.

Ez a félelem idővel **haragvóvá** és **féltékennyé** is tette Sault Dáviddal szemben, hiszen egyre nyilvánvalóbbá kezdett válni az Úr áldása és a Szentlélek munkája Dávid életében. Dávid egyre bölcsébbé lett (18:14) és még Saulnál is nagyobb győzelmeket aratott. Saul azonban ennek már egyáltalán nem tudott örülni. Riválist, vetélytársat látott Dávidban ahelyett, hogy szövetségesként, valódi harcostársként tekintett volna rá. „A táncoló asszonyok így kezdtek énekelni: *Megverte Saul a maga ezrét és Dávid is az ő tízezrét. 8 Saul ezen igen megharagudott, és nem tetszett neki ez a beszéd, mert azt gondolta: Dávidnak, lám, tízezret tulajdonítanak, nekem pedig csak ezret, így hát már csak a királyság hiányzik neki! 9 Ezért Saul attól a naptól fogva mindig rossz szemmel nézett Dávidra.*” (18:7-9).

Mindeközben Saul a gonosz lélek hatására egyre többször **révületbe is esett, önkívületi állapotba került.** „*Másnap aztán megszállta Saul az Istenről küldött gonosz lélek, és révületbe esett a házában.*” (18:10). Saul (a benne levő gonosz lelket) ekkor már kifejezetten zavarta Dávid dicsőítése. A szívében gyökeret vert harag és féltékenység **gyilkos** indulattá fajult a szívében. „*Dávid pedig hárfázott, ahogy mindennap szokott; Saul kezében pedig egy dárda volt. 11 És elhajította Saul a dárdát, mert azt gondolta: a falhoz szögezem Dávidot. De Dávid két ízben is félrehajolt előle.*” (18:10-11; 19:9-10).

Eleinte úgy próbálta likvidálni Dávidot, hogy, álságosan az Úrra hivatkozva, harcba küldte, azt remélve, hogy majd az ellenség elvégzi helyette a piszkos munkát: „*légy az én vitézem, és harcold az Úr harcait. Mert azt gondolta Saul: Ne az én kezem által vesszen el, hanem a filiszteusok keze által.*” (1 Sám 18:17, 25)³. Mikor látta, hogy ez a terve kudarcba fulladt, a gyilkos indulat (gyilkosság lelke) annyira hatalmába kerítette Saul, hogy élete végéig üldözte Dávidot. Vérdíjat tűzött ki Dávid fejére (23:23) úgy, mint később az ugyancsak démoni befolyás alatt álló Aháb és Jezabel, aki vérdíjat tűzött ki Illés fejére és megölette az Úr prófétáit (1 Kir 18:4). Saul még a saját fiát is meg akarta ölni (20:33), az Úr papjait pedig meg is ölette azért, mert Dávidot segítették (22:17).

A félelem lelke tehát egyre nagyobb teret nyert Saul életében, mely önkívületi állapotokban (intenzív pánikrohamokban, önkontroll totális elvesztésében) nyilvánult meg. A félelem lelkébe „kapaszkodva”, beszivárgott a harag, féltékenység és gyilkosság lelke is. És itt sem állt meg a történet. Nézzük a további ördögi megnyilvánulásokat.

Az is beszédes, ahogy a komoly démoni befolyás alatt álló Saul reagál arra, amikor Dávid kétszer is megkíméli az életét. Dávid Saul szívére beszél, ő elsírja magát, beismeri, hogy nagy bűnt követ el azzal, hogy üldözi Dávidot, meg is ígéri neki, hogy nem fogja őt többé üldözni (1 Sám 24:16-17; 26:21), de **mégsem tud felhagyni ezzel a bűnével.** Saul *nem tudja nem üldözni* Dávidot. Saul már nem szabad a jó cselekvésére. Pontosan ilyen a függőség, megkötöttség. Hiába vallom meg a bűnt, hiába ígérem meg, hogy nem csinálom többet, nem bírom abbahagyni, amíg Isten meg nem szabadít engem ettől a bűntől. Nekem ilyen függőség volt az internetes pornó és az önkielégítés, amiből Isten, évekkal ezelőtt úgy szabadított meg, hogy leleplezte és elűzte tőlem a „paráznaság lelkét” (Hós 4:12; 5:4).

2 Lactantius, *Divine Institutes*, 2.15.2-5,

(https://archive.org/stream/theworksoflactan00lactuoft/theworksoflactan00lactuoft_djvu.txt).

3 Később ugyanezt teszi Dávid, amikor a Betsabéval elkövetett bűne után a férjét harcba megöleti (2 Sám 11:14-17). Neki sikerült! Dávid király besötétedése is megérne egy külön tanulmányt. Dávidnál a paráznaság szelleme volt a „kapunyitó” démon.

Ugyancsak markáns jele volt Saul démoni megszállottságának, hogy **az Úr nevében megáldotta azokat, akik segítették őt gyilkos terve megvalósításában** (23:19-21). És volt, hogy **isteni vezetésként élte meg azt, amikor úgy tűnt, hogy sikerül törbe csalni Dávidot**. „Ekkor hírül vitték Saulnak, hogy Dávid Keilába ment. Saul azt mondta: **Most kezembe adta őt Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záras városba ment.**” (1 Sám 23:7). „Még Isten is segít nekem abban, hogy megölhessem Dávidot!” – gondolja Saul. Ez kb. olyan, mint amikor valaki megköszöni Istennek, hogy segített neki a lopásban azáltal, hogy úgy alakította a körülményeket, hogy épp nem figyelt oda az eladó, amikor zsebre tette a doboz cigit. Vagy amikor egy hívő, aki teljesen rá van csavarodva a párválasztás kérdésére, egy nem hívővel való ismerkedés során azt „érti meg”, hogy Isten akarata, hogy ők összeházasodjanak. Hány ilyen beszámolót hallottam már! Teljes lelki vakság! Hiszen Isten Lelke mindig összhangban van Isten írott Kijelentésével.

Saul besötétedésének jele az is, hogy **megszűnik az isteni kommunikáció** Saul életében. Nem hallja többé Isten Szavát. „Meggérdezte hát Saul az URat, de **az ÚR nem felelt neki sem álomlátás, sem az urím, sem a próféták által.**” (28:6)

S mivel Istentől nem kapott vezetést, **az ördöghöz fordult segítségért: halottidézőhöz ment** (28:7). Pedig királysága kezdetén ő maga irtotta ki az ilyen és ehhez hasonló ördögi praktikákat úzókat Izráelből, Isten Lelkének és Mózes törvényének engedve (28:3, 9; 2 Móz 22:18; 5 Móz 18:10-12)! Micsoda sötétség! Ha Isten nem segít, majd segítséget kérek az ördögtől?! Az ördög pedig be is nyújtja a számlát, **öngyilkosságba** hajszolva őt.

A halottidéző által megidézett szellem (hogy valóban Sámuel lelke volt-e vagy sem, az most nem lényeges) megjelenti Saul halálát (28:19), amitől **minden ereje elszáll**, összeesik (erőtlenység lelke?) és még inkább úrrá lesz rajta a félelem és a rettegés (28:19-20).

Hiába próbál álruhát ölteni, nem tudja átverni a halottidézőt, hiszen a benne levő démonok felismerik Sault (28:12). A **csalás, megtévesztés, félrevezetés** is az ördög eszköztárába tartozik. Saul ördögi eszközökkel próbálja félrevezetni az ördögöt. Fontos megjegyeznünk, hogy nem csak Isten, de a szellemvilág is ismer minket. A démonok nagyon jól tudják, hogy kik vagyunk valójában, és hogy mennyire vagyunk erősek a hitben. Jézus valódi identitását is felismerték a démonok (Mk 5:7). Nem lennék meglepődve, ha ők jobban ismernének minket, a mi valódi identitásunkat, mint mi magunkat. A céljuk éppen az, hogy megakadályozzák, hogy öntudatra ébredjünk és elhiggyük mindazt, akikké lettünk Krisztusban, és azt is, hogy milyen hatalmat, erőt, tekintélyt és bölcsességet kaptunk a Szentlélek által.

Amikor leleplezik őt a démonok és a halottidéző megijed tőle, Saul **az Úrra esküszik**, hogy nem fogja megölni őt! Cigányoknál bevett szokás, hogy a katolikus templomban, az „Isten színe előtt” (ahogy ők mondják) az Istenre esküsznek és átkozzák el magukat (vagy családjukat), amikor meggyanúsítják őket valami bűnnel (pl. az asszony megcsalja férjét vagy ellopnak egymástól valamit). Ezzel akarnak nyomatékot adni ártatlanságuknak. Ezt sokan még akkor is képesek szemrebbenés nélkül megtenni, amikor maguk (vagy akár mások) is tudják, hogy vétkeztek. Meggondolatlan, vakmerő esküvéseikkel nem kis átkot szabadítanak magukra és családjukra. Nagyon sokszor szó szerint be is következik az a csapás/rontás, amit az esküben magukra kimondtak (pl. „törjön ki a fiam lába, ha elloptam a motorodat!” És nem sokkal azután ki is törik!). Ők nem veszik komolyan Istent, ám az ördög nagyon is komolyan veszi az Isten nevében kimondott meggondolatlan esküt/átkot és rendre be is nyújtja a számlát. „Az álnok ember szívét gonoszság uralja, szeme előtt nincs istenfélelem” – írja a zsoltáros (Zsolt 36:2, SZITB).

Isten végül **kiszolgáltatja Sault az ellenség gyilkos indulatának** (a gyilkosság lelkének, az embergyilkosnak), akik megsebesítik őt (31:3) és végső elkeseredésében saját kezével vet véget az életének és a kardjába dől (31:4).

Mielőtt messzemenő következtetéseket vonnánk le ebből Saul örökkévaló sorsát illetően, emlékezzünk arra, hogy Isten Sault, *mint királyt* vetette el. A királyságot vette el tőle, nem az örökéletét, üdvösségét (ha egyáltalán volt neki). Arról nem szól a történet, hogy vajon Saul elkárhozott-e vagy sem (arról se, hogy üdvözült-e vagy sem). Ha elkárhozott, akkor sem azért, mert öngyilkos lett, hanem mert nem hitt Istenben, nem hitt az ő Szavában, ígéreteiben. Tény, hogy hihetetlenül besötétedett és masszív démoni befolyás alá került, melyből nem tudott és nem is akart megszabadulni. Jól indult, de csúnyán elbukott Istentől rendelt küldetése teljesítésében és végül teljesen el is fordult Istentől, csakúgy, mint később Salamon király, akinek az örökkévaló sorsáról ugyancsak nem tudunk meg semmit az Igéből és nem is érdemes ezen spekulálnunk. E két király történetének és tragédiájának egyik fontos tanulsága, hogy *„aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essen”* (1 Kor 10:12). Nem elég jól indulni, jól is kell tudni befejezni. Ez egyedül hit és a Szentlélek által lehetséges.

Saul életét szemlélve bennünket is könnyen megkísérthet a kapunyitó és egyéb démoni befolyástól való félelem. Ám jó tudnunk azt, hogy Jézus Krisztusban alapvetően védelem alatt állunk, ami azt jelenti, hogy nem ugorhatnak csak úgy ránk ezek a gonosz szellemek, kényük-kedvük szerint, az Úr engedélye és felhatalmazása nélkül. Isten még ezeknek a gonosz szellemeknek is teljhatalmú Ura (a Saul leuraló gonosz lélek is Isten parancsára, engedélyével támadhatta csak meg Sault). A kitartó engedetlenségünk következménye lehet az (vagyis amikor kiszolgáltatjuk magunkat a test kívánságainak), hogy Isten mintegy visszavonja a védelmét tőlünk és megengedi, hogy szembesüljünk engedetlenségünk következményével, azaz az életünkbe beszabadult zaklató démonok befolyásával (ld. Ef 2:1-3). De ezekből mindig van szabadulás, ha megvalljuk bűnünket, elfordulunk bálványunktól (függőségunktől), felhagyunk a testies életvitellel és visszafordulunk Istenhez, a mi hűséges mennyei Édesapánkhoz, aki kész bármikor megbocsátani nekünk és kész teljesen megszabadítani és helyreállítani minket.

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértettet mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk idejében jövő segítségül” (Zsid 4:15-16)

Mivel adott teret Saul a gonosz lélek befolyásának?

Korábban már említettem, hogy Saul kitartó engedetlensége szolgáltatta az alapot a démoni befolyásnak. Ám fontos, hogy megértsük az engedetlenség háttérében zajló lelki dinamikát. Saul legbensőbb problémája az volt, hogy *nem tudott megnyugodni Isten szeretetében*, megbecsülésében. Az 1 Sám 15-ben egy nagyon részletes diagnózist olvashatunk Saul lelki problémájáról. Noha Isten, a kezdetektől fogva, minden létező módon próbálta Sault meggyőzni az ő szeretetéről, megbecsüléséről, Saul ezt nem tudta hittel megragadni és mindvégig *elutasított* érezte magát.

Noha Saul, a fizikai termetére nézve felülmúlta a kortársait (egy óriás volt), belül mégis **nagyon erős kisebbségi érzéssel küzdött**.

„És volt neki egy Saul nevű fia, ifjú és szép; senki sem volt nála szebb Izráel fiai közül; egy fejjel magasabb volt az egész népnél.” (1 Sám 9:2) Amikor Sámuel királlyá akarja őt kenni, Saul így válaszol

neki: „De hiszen én benjámini vagyok, Izrael legkisebb törzséből való! Nemzetségem pedig a legkisebb Benjámin törzsének összes nemzetsége között! Miért beszélsz hát így hozzám?” (1 Sám 9:21). Ez csak valami tévedés lehet. Én egy kis senki vagyok! – gondolja Saul. Isten azonban nem csak királlyá teszi, vagyis méltóságban is az egész nép fölé emeli, hanem nagyon komoly harci sikereket is ad neki. Saul ez mégsem győzi meg Isten megbecsüléséről. Saul más forrásból próbálja megelégtetni az elismerés iránti olthatatlan vágyát. Az egyik győzelme után arra érez késztetést, hogy emlékoszlopot állítson magának (1 Sám 15:12), egy másik pillanatban pedig a nép elismeréséből próbál megelégtülést nyerni. A néptől való félelem miatt pedig megőrzi a pusztulásra szánt zsákmány egy részét, szembe menve Isten világos parancsával: „Mert féltem a néptől, azért hallgattam szavukra” (1 Sám 15:24). Amikor Sámuel nyilvánosan el akar határolódni Saultól, ezzel is jelezve mindenki előtt, hogy Isten elvetette őt, mert nem engedelmeskedett az Úr parancsának, Saul így könyörög Sámuelnek: „Vétkeztem, de azért becsülj meg engem népem vénei előtt és Izrael előtt, és velem térj vissza!” (1 Sám 15:30). Az egy dolog, hogy elvesztettem Isten megbecsülését, csak a nép megbecsülését el ne veszítsem! - kiáltja kétségbeesetten Saul. Saul szívében egy Isten formájú úr volt, amit Saul, Isten helyett, valami mással próbált betölteni. Ez az Isten iránti bizalmatlansága, hitetlensége és az ebből fakadó tartós megelégtetlenség, elutasítottság érzés végül szinte vákuumként szippantotta be az Úrtól küldött gonosz lelket. Ez az elutasítottság érzés, az Isten megbecsülésében való megnyugodni nem tudás egy erődítménnyé lett Saul életében, melyhez egy idő után démoni befolyás is társult.

Milyen egyéb belépési pontok, kapunyitási lehetőségek lehetnek még?

A teljesség igénye nélkül:

- bálványimádás – függőségek – idegen istenek mögött démonok vannak (**1 Kor 10:20**)
Horváth Tamás hívó addiktológus szerint: vásárlási, evési szenvedély, technológia, gyógyszerfüggőség
- a folyamatosan, életvitelszerűen elkövetett, meg nem bánt bűn, engedetlenség
- generációs bűnök **2 Móz 20:5** - öröklés útján, szülők bűne
- fogantatás, terhesség alatti hatások
- a lelkiismeret tudatos megkeményítése, makacs ellenállás Istennek, ld. Saul példája fentebb!
- trauma, bántalmazás, súlyos elutasítottság (nem kívánt gyermek volt),
- agresszív, bántalmazó életmód,
- erőszakos halál szemlélése – csataterek, akasztott ember, baleseti halál, abortusz
- erőszakos cselekedetek – pl. filmen, utcán, személyesen átélt (hidegrázás, lidércnyomás)
- **okkult gyakorlatok**: jóslás, szeánszok, varázslás, stb. Nem csak a tudatos gyakorlás, hanem a passzív részvétel is ajtónyitás lehet a démonok felé.
- szellemi élmények keresése bármilyen vallásban vagy kultuszban,
- átkok, amiket más, vagy az illető mondott ki,
- okkult, bűnös életvitelű, vagy bántalmazó családi, vagy társadalmi környezet,
- leuralás, manipuláció
- gyűlölködés (rasszizmus, antiszemitizmus, terrorizmus) – **1 Jn 2:11**
- meg nem bocsátás, keserűség – **2 Kor 2:7-11**
- hazugságba merülés, tévképzetek, fantáziavilágba menekülés
- bizonyos filmek, videójátékok (horror, pornó, erőszak, ezotéria, varázslás stb.)
- szenvedélyeknek való önátadás (szex, drog, alkohol, stb.),

- érzelmi nyomásoknak való önátadás (depresszió, szorongás, aggodás),
- gőg, felfuvalkodottság, önigazság, - ld. sátán bukás!
- szövetség, szerződés, alku, tudatos együttműködés a Sátánnal.
- elvakult vallásosság – farizeusi lelkület: „ti az ördögatyától vagytok”

Démoni befolyásoltság szintjei:

- **ideiglenes nyomás alá helyezés, alkalmi támadás, zaklatás.** Ez hétköznapi tapasztalata lehet bárkinek, még anélkül is, hogy erre külön lehetőséget adott volna. Körülöttünk vannak, próbálkoznak. De alapvetően Jézus vérének védelme alatt vagyunk, és ha mi nem nyitunk kaput, nem tudnak a hatalmukba keríteni, nem tudnak bántani. „Jézus nevében ellenállok az ördögnek”, „Jézus nevében tűnés innen, te zaklató démon!”
- **gyötrés, elnyomás, tartós befolyásolás (démonizáltság).** A gonosz általában az illető **életének valamilyen részét** (gondolkozását, kapcsolatait, érzelmeit, testét) vonja direkt démoni hatás alá. Előfordulhat, hogy az illető nincs is ennek tudatában, normálisnak tűnő polgári életet él; de gyakoribb, hogy az illető szenved és kiszolgáltatottnak érzi magát (mint pl. nálam nyugtalanság, gyötrő gondolatok, feszültség, mellkasi fájdalom, alvászavar). Olyan, mintha lenne rajtunk egy hátizsák. Ez a szint már csak akkor jöhet létre, ha valamilyen módon kapu nyílt a gonosznak és erődítmény épült ki az életünkben (nálam ez a depresszió, gyógyszerfüggőség, vallásosság, internetes pornó volt). Lehet, hogy csak kívülről zaklat, lehet hogy már bent van és használja a testemet (ld. valamilyen káros szenvedély megjelenése).
- **elnyomás, megszállottság.** Olyan mértékű látványos befolyás, ami az illető teljes lényére kihat, pl. a garadarai megszállott. Benne egy légiónyi (a római légió létszáma 6000, de itt is minimum 2000) démon volt. Ezek az emberek általában már a pszichiátrián vannak vagy komolyabb kezelés alatt.